

**CARL
JACOBSENS
BREVARKIV**

NY CARLSBERGFONDET

1913-10-28

AFSENDER

Stefan Sinding

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

København

Modtagersted:

København

Arkivplacering:

Glyptotekets Arkiv

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

13
1
St. Louis Campagne 1re Paris. 28. 10. 13

Kjære Jacoben.

Jeg holder fast ved det Program for mit løb her-
efter, som jeg skrev til Dem om, dengang jeg reiste
indimod til Paris. Hvis læn og kun tænke paa min Rens
og ingen Tids angst. Ikke paa Penge, ikke paa Ore, ikke
paa Rættis og andet giftigt Kryds. Jeg har holdt det, og jeg
har fornødt det i Dyrket. Jeg er gjerrig med min Tid
og med mine Kræfter. Jeg ved jo, at jeg efter Naturs Ord
ikke kan have saa mange Aar igjen til fuldt virksomt
Arbejde, men jeg har ogsaa set af Kunsthistorien, at enkelte
Kunster ^{heller længe} har paaet sig paa ikke at overanstreng
sig, har fornødt berømt, hvor længe de kan strække min
Arbejds tid. Mit Arbejde er jo dog til syvende og sidst min
Største Glæde, men selv det vilde jeg mig ikke, men end jeg
har set, at jeg kan holde ud. - En liden Afstikker fra mit Pro-
gram kommer jeg maaske til at gjøre. Domini, Alexander
har lovet mig, at han vilde overtage Patronagen for en
Udstilling, jeg tænkte paa i London, og han vilde ogsaa for-
gjøre sig bedst for, at det kunde blive en Succes for min
delige Værk, som han skrev. I Mai eller Juni næste Aar
vil jeg saa udstille i London, hvis jeg kan finde et pas-
sende Lokale, hvilket synes næsten umuligt. Der søges
nu efter et andet i London.

En attendant arbejder jeg roligt videre. Og jeg faar
en hel del gjort. "Jordplan" er færdig i Marmor. Det end
sig, jeg gaar skridt og finder mere Succes at gjøre, et
Marmorarbejde skal man nok kjæle for kilebet, men
det er dog færdigt, dole jeg nu, var det færdigt. Jeg synes, Gruppen

vinker med stor Gude. — "Ukorsgruppen", som j^s fæ-
 ste vortnak^{er} finder et bedre Navn for, er ogsaa fæstet
 med denne Gruppe er det ligesom, her har j^s ogsaa en
 del Fineres ijen, som j^s gaa fra og til, Finerer af en
 anden Karakter, det har været et ukryet uanerkendt A-
 kende, som j^s synes, j^s nu har bekræftet. Det er det ved
 Marmor, at det altid kan føres videre, alth^{et} fremmedes (eller
 næsten alth^{et}) det har de vist hørt enhver erfaren Pibler
 klinge sige. Men saa har man ogsaa den Pligt at konge-
 fæst ved det til det yderste. Med "Staven" var det an-
 det. Der gjælder det til klinge løs med Vildskab, næsten ødel-
 tæet, og en uad adgang: Fordi! og saa vort j^s den ikke
 svar. Det var en uindvillig Episode. J^s tror næsten, man
 kunne se det. Hørt Orkide skal have sin Behandling,
 sin værdige Tilstand. En anden i Hænder føles sig
 som en Præst ligesom for sin Kunst, eller mistlykkes Ordi-
 det, eller det maa svare sin Gald. Det er Tanker, som fra
 Hænder, saa det gjælder at holde Tanker i Orden, uforstyrret,
 og ved Lovet anledes end ved Marmor, ved Tro til Elfen.
 Den syge anledes. Men her sidder j^s og snakker Hænder.
 Vortnak med Dem, j^s er klinge, det klinge Dem. Saa man
 aldrig tænke paa andet, profalds man til aligt.
 J^s kan godt lide den Domin^{us} Alexander. Huden Valg-
 sproget er "Tro til Bøden", det er ud, som hem lever efter det.
 For over 10 Aar siden viste hem min Kunst sit, hvad skal
 j^s kalde det, sit Uurkøbt. Ti Aar efter er hem ligesom. Tro-
 sket er de værdige Adelsmændenes Mærke. Plebisioje-
 le er trodsen, siger sin Ven, sit Hæd, sit Ord, sin Hænde,
 siger for en Judoer penge og tillige endnu, bare for Formid-
 lens Skyld. Men det findes fornemme Mærke til og der er
 altid findes nogen.

— Mine "groupe furebre", de ved, de to kendende gamle
 Mennesker, som støtter hinanden, den er ogsaa faldet
 mig. Jø kan mærke, den gjør et dybt Indtryk paa mange
 Mennesker, naar de ser den; "grikkende" har jeg hørt dem sige.
 De ved, en Kunstner faldt strax, hvad Menneskene tænkte,
 hvad de saa siger om hans Kunstværk. Jø holder selv me-
 get af dette Arbeide. Det er jo egentlig Piccola og mig, som
 altid har arbejdet saadan sammen i skit. og foretaget alle grup-
 pe, som har holdt fast paa det beslutte. Gruppen skulde vel
 som gjøres i Marmor. Kan jeg det Julebrun:—

- "Kathen" er nu anlagt i noget over naturligt Skind.
- For her de sagt mig det forloirende Ord— og det har de of-
 te gjort, hvor Ven. Jø ved ikke, hvor mange Skizze jeg
 har gjort til "Kathen". De de var her hos mig sidst, sagde
 de: "Jø vil have den som den første," og det var ganske
 naturligt. Det var det bedste og simplest. Men nu gjør jeg
 de de to søvnde Mennesker mest i Stilen, høitidelige-
 ses, det dybe Alvor i en Mand og Thindes Løve, det hellige,
 kunde jeg nok sagt. Og saa er det jo det ved Sinner, at den
 i Sculptur altid vil faa noget evigt, noget stille, som næsten
 altid virker. Jø ønsker mig noget saart godt af denne
 Gruppe, haaber det ialfald.— Ja, saa ender jeg den sidst
 eller imorgen mig selv. De bed mig gjør en Skizze til en Sta-
 tue af mig ligesom Paul Dubois. Jeg har nu gjort den.
 Ingen har set den uden Piccola, og hun synes den er god.
 Jø har gjort ham som Arkenisten, kan etes med en Sertekamp
 i den ene Haand og det frem for sig. Det er jo ved mit Arbeide,
 det er nogen Puhese, foretaget ingen, men jeg har jo forsigt
 at at sige det om mig selv, som vanskeligt nogen anden kan
 sige. Jø kan jeg ikke sige andet, end at jeg vilde nok svært.

lykkelig over denne Statue. Det var jo den største Oves-
 bevisning, jo kunde lærer mig i Væden. Folk af mit
 Slags faar ikke let Ovesbevisning, men dette at staa
 laest i Tidens Løb foran deres Gleggetatete, som jo ikke
 saa høit, som for mig er Fædeland og Hjem og min Ven
 Jacobens Stovrak, det er ikke Forfængelighed, det er Ove,
 og Oren er det fejreste Træ i Skoven. Men - saa ja, værde.
 Mere tænker jo ikke idag at forholle Dem. Jo gaae jo altid
 og tænker paa saa meget og meget, som jo saa gjerne god
 springe op til Dem paa St. Carlsberg og tale med Dem om,
 men det blev for langt at springe. Jo tror, jo findes Kom-
 pottikonen til kommandogruppen nu - - - nu vil vi ikke
 byggede ejere at snakke om min Løse.

De venlige Hilsener fra Peder og
 Deres hængsler
 Stephan Brindis

Jo ved jo godt, at en Del Folk vilde blive uhyre indrygt
 net, om jo blev opskillet der, men til syvende og sidst, det
 var dog ikke saa farligt. Er der nogle hundrede Mænd, som
 gaae mig for en af de største Kæmper i Væden, saa er
 der ligesaa mange hundrede Tønde, som har haft Glæde af min
 Kunst, det er jo ogsaa altid noget.

J. S.